

Передплата

на «РУСЛАНА» вписуть:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2 50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 н. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділі і руских свят о год. 6-ій пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9. ул. Ноперника (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Рекламці неопечатані вільні від порта. — Оголошеня авчайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подлики і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Руска і німецька консолідація.

(+) Живемо в часах консолідації. Сама собою консолідація річ добра і всякий розумний чоловік мусить сказати: коли робота яка небудь має іти успішно, то очевидно треба скупити всі сили, спрягти їх до купи, а тоді можна сподівати ся певного добутку. Алеж і се відома з вікового досвіду річ, що як запряжеш до купи різнородні сили, що одна тягне сюди а друга туди, такі сили, у яких розхідні дороги і змаганя, то мимохіть насуває ся на ум байка про птаха, щупака і рака, що взяли ся везти віз. Консолідація тоді може бути успішна, коли звяжуть ся однородні сили, що змагають до одної мети і коли одна сила не хоче другої або других вихисновувати і ярмити для своїх забав і змагань.

Мимохіть, коли стоїмо на порозі що й но відчиненої нової ради державної, насувають ся нам сі гадки, позаяк у Німців тепер, як голодній кумі хліб на умі, так їм консолідація або, як они звать, Gemeinbürgerschaft. За минутих сесий зробили німецькі людовці, поступовці, християнські соціяли і німецька шляхта консолідацію, виключивши з неї Шенереріанців, щоби вести боротьбу проти парламентарної правниці і католицко-німецьких людовців, яких они питнували зрадниками німецької справи. Тимчасом виключені з німецької консолідації Шенереріанці вийшли побідно з виборчої боротьби і нині загадують зробити иньшу консолідацію. Шенерер зачисляє лише своїх чурів до Alldeutsche, а німецькі людовці є для него лише Auchdeutsche і мусять покинути свою «паперову зелено-

святну програму» і підписати ся на его «Linzerprogramm» (deutsche Staatsprache, Loss von Juda, Loss von Rom очевидно і Loss von Ungarn і Galizien а намість того bundesrechtliches Verhältniss der Ostmark (Австрії) zum Reiche (Німеччини). Шенерер милосердить ся ще над німецькими поступовцями (лібералами) і готов ще прийняти їх до своєї ласки, але виключає зовсім: німецьку шляхту, німецько-католицких людовців і християнських соціялів (антисемітів), бо всі они на его думку Pfaffenknechte і Hölflinge, їх не хоче він признати навіть як Auchdeutsche.

Се змаганє зовсім яснє — іде оно до розриву дуалізму, до вилученя Галичини і Дальмації з австрійських країв, до підкопаня католицкої церкви коштом протестантизму, і до скріплення німецького елемента в західно-австрійських краях і згнобленя там славянських народностей. Давнійша німецька консолідація, яку ми в горі назвали, починає тремтіти перед Шенерером і Вольфом, бо тут вже треба буде або піддати ся зовсім прусофільській команді Шенереріанців і наставляти голову під цюкельгавбу та зречтї ся австрійської державної ідеї, або виступити проти Шенерера. Тимчасом і сюди боляче і туди горяче і тепер цікава річ, чи Німці здобудуть ся на відвагу виступити проти таких зрадничих і верховодних змагань Шенерера та его товаришів.

Бачимо отже, що німецька консолідація не веде до добра але до великого лиха, якого вже доси накоїла досить і може накоїти в будучині ще більше, а се тому, позаяк тут спрягли ся різнородні сили відсередні, що ведуть прямо до розкладу.

Богато схожости з німецькою має руска консолідація, навіть старша від німець-

кої, а хоч звичайно звать п. Романчука «батьком консолідації», так як звали «батьком нової ери», однак в обидвох случаях мав він то нещастє, що хто иньший одно і друге зробив, а его «липе втягнули». «Маститий хитрий малорос, Б. А. Дідицкий, мусів тут ужити всего свого дипломатичного сприту, щоби відвернути п. Романчука від небезпечної для москвофілів «нової ери», а наклонити «до згоди» з тими, що не признають ані руского народу, ані рускої мови і літератури, і поставити себе в рівнорядне становище з тим штабом, що бере платню за денунціяції висилані до Росії на тутешних і тамошних наших людей, за те, що тут киринить і спинає всяку позитивну народну роботу, ширить гнилизну в усіх верствах рускої суспільности, обсьміває наукові, просвітні, літературні і національні змаганя і весь самостійний розвиток руского народу в Галичині і Буковині. Бож преці ті самі люди, що відправляли паломництва до благотворительного общества і мали участь в процесі Ольги Грабар, що розкрадали банк (т. зв. Заведеніє), а тепер ліцитують руских селян, ті самі, що не хотять своїх дітей слати до руских шкіл, що волять приймати польські або німецькі дописи з урядів як рускі (бо фонетикою писані), що волять на Йордан піти до правосл. церкви, як до св. Юра (як само «Дьло» замічає) — ті люди стоять нині на чолі «Русской Рады» (Нар. Дому, Ставропігії, общества Качковського), з котрою «Народна Рада» вела спільну акцію виборчу. Хоч Романчук стоїть на етикеті, але директива виходить від Дідицкого з «Русской Рады», з «Галичанина», котрий так довго бомбардував проти Романчука, поки сей поза плечима «Народного Комітету» через д-ра Ко-

Осип Маковей.

Як я продавав свої новелі.

(Конець).

Сумував я з місяць після такої страти, а далі думаю собі: «Що впало, то пропало». Поступив я собі непрактично; годі людям накидувати в такий спосіб книжки. Они-ж не просили. Вправді повинні були відослати книжки, хоч би на мій кошт, але коли не відослали, то може хоч прочитають їх; і з того вже для мене хосен».

Стрічаю я знакового, що знає руську суспільність. Нарікаю я перед ним на свою біду: 250 зр. як у болото кинув і навіть певности не маю, чи читав хто мої новелі.

— Не дивуй ся, — каже він мені — що Русини не купують книжок. Наші книгарні не мають кольпортерів, а без кольпортажі нема нічого. Тепер надходять ферії, весіля, празники. Найди собі метких знакомих, що виїздять на село, дай їм книжки; вони розпродадуть.

Думка знаменита! Справді так треба зробити. Повинаходив я собі знакомих і дав їм на розпродаж сто примірників. Тим, що не мали охоти прийняти ся продавати, обіцяв я по 25 кр. від примірника роботу. Поїхали мої новелі зі знакомими на села.

Жду два місяці. Знакомі вертають ся у столицю. Стрічаю одного.

— Не гнівай ся, — каже, — що не дам тобі зараз гроший за новелі, бо не маю при собі.

— Отже ти продав їх? — питаю ся з радостю.

— Продав, але, знаєш: гроші минули ся. Я тобі їх зверну колись...

Стрічаю другого знакового: я мовчу про новелі, соромно якось самому про се питати ся. Але він сам починає:

— Ти певно будеш на мене гнівати ся за ті новелі. Неприємно якось продавати, то я роздарував 15 примірників, а пять десь там у мене лежить. Ти чей не гніваєш ся за се на мене?

— Алеж ні! борони Боже!...

Стрічаю третього знакового. Він сам починає розмову про мої новелі.

— Дуже гарні твої новелі. Я читав їх у родині і вони дуже сподобали ся; сестра аж плакала над оповіданєм «Моя мила».

— А продав ти хоч кілька примірників?

— Ні! Я віз їх тобі назад та — не гнівай ся! — забув у коршмі в Недопитові і опам'ятав ся аж на залізниці, що їх там лишив... Годі було вертати ся, бо поїзд відїздив...

— То може би ще туди написати, шкода двайцятьох примірників.

Написали ми письмо до властителя корш-

ми; прийшла відповідь, що в його коршмі ніяких книжок ніхто ніколи не бачив. Ну, певно...

Пішов я до четвертого знакового в гості. Балакаємо з годиною, — не згадує ні словом про мої новелі. Прикро мені самому допитувати ся; ходжу по комнаті, аж дивлю ся: лежить купка книжок, обвинених папером на підлозі. Я схиляю ся: мої новелі! Та які-ж вони нещастні, немов тиждень лежали у воді, а потім тиждень у болоті, замаргані, заболочені, спліснілі.

— Що їм стало ся? — питаю ся з жалем.

— Замокли в дорозі, як я їхав на ферії. Можеш собі їх забрати...

Забрав я двайцять примірників і приніс зі смутком до дому. Розгортаю, придивляю ся, — ніхто не схоче їх і за дармо; зовсім знівечені.

Иньші мої кольпортери, здасть ся, новелі попродали, але гроший за них я до нині не бачив... Що-ж робити?... Пропало! скаржити не буду знакомих; самі порядні люди...

Остало ся мені ще 90 примірників новель дома. В книгарні не купив ніхто ані одного примірника. Забрал я книжки звідтам і лишив тільки 10 примірників, у надії, що таки хтось зголосить ся. Сто вісімдесят примірників повязав шнуром і виїс у пивницю, бо заваджали мені в хаті.

Моя надія на гроші і на славу щезла і я вже зовсім не заглядав до сих новель. Нехай їх миши з'їдять, я вже більше писати не буду!

са не зробив консолідації в Калушціні і Стрийщині, а відтак в Жовківщині, Березанщині і т. д. Отже так спрягли ся дві ріжнородні сили, котрі або будуть тягнути в противні сторони, або коли схочуть тягти в один бік, то одна з них мусить поступити ся своїми принципами, як се вже було і в соймі 1889 р. (відложити на бік національно-язикові питання і т. д.) А подібно як Шенерер не признає Німцям католицких людовців, христ. соціялів, бо они не хотять піддати ся его *Alldeutsches Programm*, так і руска консолідація виключає Барвінщуків, хоч добутки їх, змаганя для культурного розвитку руского народу бачить всякий, що не затягнув ще общерусских полудів. Очевидно, що з такого неприродного союзу, з такої консолідації годі сподівати ся добрих добутків.

Руска справа в урядовім освітленю.

(Далі).

Тодішній міністер просвіти гр. Лев Тун, про якого на основі актів в неодній важній справі красвій справеливість наказує зазначити, що досить прихильним показував ся для внесень гр. Голуховского, не лише не був головним мотором всіх тих германізаторских змагань, для яких Галичина так само, як колись для закона і процедури цивільної служила досвідним полем, але навпаки старав ся їх коли не обмежити, то бодай, як при нагоді згаданих внесень сов. Вільгельма, злагодити. Мусів однак піддати ся всевладній струї і то що-до Галичини передовсім і у висшій ступні, як в інших коронних краях ддятого, позаяк за проводом Гол. Рус. Ради, як каже др. Лозіньский, германізація галицких шкіл прибрала супроци Відня характер спасительного посланництва Австрії супроти гнобленого доси Поляками і наслідком того занедбаного в своїм розвитку, а однак при всім тим державі вірного руского народу. Тут знов покликнує ся др. Лозіньский на свідощтво добре в сі справі втаємниченого д-ра Е. Черкавского.

«Справа викладового язика, пише він в своїм памятнику, була від 1848. р. безнастанно предметом прилюдної розправи, надії і побоюваня. Від коли проєкт організації гімназій висловив, що кождий язик красвий може бути в них викладовим, привязували народні сторонництва до сеї постанови надії, що гімназії стануть небавом народними закладами через те, що наука в них подавана буде в народній мові. Інакше пояснювали собі сеї уступ проєкту противники народних змагань. А належали до них численні члени висшої бюрократії. Після їх по-

Русини, нарид некультурний, для них видавай египетські сонники і небесні листи, а не новелі! Вони так розуміють ся на красних штуках, як я на египетських гієрогліфах. Шкода часу тратити... Досада мене взяза, — не давота!

Пів року не заглядав я до пивниці, став дуже примірним робітником у своїй канцелярії, ходив собі що вечера на пиво і все, що заощадив, обертав на гулянки. Не варто глядати вдоволеня в якихсь ідеальних змаганях; жите змарнуєш, а Русинів не поправиш. Така вже нація... Красше переживати день за днем, так як вони се роблять, красше не ставити собі великих цілий перед очі... Сього року в літі за чимсь то заглянув я у пивницю. Приходжу зі свічкою тай розглядаю ся. Лежать мої бідні новелі так смирно у кутику, не ворохнуть ся, такі тихі! Ні совечко на них не гляне, ні чоловік до них не навідає ся, хіба може миши. Та ні! і миши їх не рушили, бо мабуть папір був не смачний. Так мені жаль стало моїх бідних новелей, що я трохи не заплакав. Боже мій! думаю собі! і будь ту у Русинів літератом! Та красше каміне товчи, як для Русинів писати...

Розгорнув а купу книжок, чую носом: стухли мої новелі; цвілью від них заносить. Треба, думаю собі, їх пересушити. Повиносив я їх з пивниці на світ божий і рішив ся порозкладати на сонці.

А в тім домі, де я мешкав, був великий город, дуже вигідний до пересушуваня книжок.

гляду се, що було поставлене яко можливе, не обовязувало правительства в нічім, навпаки мимий консерватизм приказував на їх думку удержувати уживане дотеперішнього викладового язика, іменно німецького, в шкільній науці. Закулісова боротьба ведена в тім згляді, довела на останку в 1854. р. до сего теоретичного добутку, що відручне письмо цісарске з 9. грудня, ідучи повисшою дорогою, постановило, що науки в гімназіях треба уділяти в язичі ученикам о стілько знанім, щоби науку в нім уділяну могли побирати з повним успіхом, а наколиб з тих причин німецький язик не міг бути де викладовим в низших класах, має бути его наука так уладжена, щоби в висшій гімназії до переважного числа предметів і лекцій яко викладовий міг бути приноврлений. Хоч уступка зроблена тут красвям язикам супроти німецького могла здавати ся дрібною, може і неясною, однак приноврлена після свого вислову в цілій новій до галицких гімназій, була би означала в тім часі незвичайний поступ в народнім дусі в користь польского язика. Бо неперечно був се одинокий язик в краю всім доступний, розповсюджений у всіх, бодай освічених, верствах населеня а притім досить образований, щоби міг служити середником до викладу наукових річий. Сего про другий язик красвий, руский, не можна було так рішучо казати, позаяк не був ані так розповсюджений, як польский, ані, особливо наслідком напряду, який руске письменство стало приборати, зближаючи его до російского, досить приступний для всіх, ані на останку, як то самі провідники Русинів кілька літ перед тим були заявили, досить розвинений, щоби можна було ужити до викладів наукових. Переведене повисшого відручного письма цісарского було би в першій ряді мало сеї вислід, що гімназії в східній Галичині, доси німецькі, були би ся стали переважно польскими, подібно як від 1850. р. гімназії західної Галичини. Тимчасом міністерство просвіти постановило не заводити ніякої в тім згляді зміни, а лишити все в дотеперішнім стані. Мабуть не хотіли роздратовувати Русинів заведенем язика польского яко викладового. Тимчасом стягнуло на себе і — хоть не справедливо — на підрядні органи докір германізаційних змагань.

(Далі буде).

Державна рада.

Вчера о год. 11. отворено палату послів при виповненій сали (бракувало всего 4—5 послів з причини хвороби) і переповнених льожах та галериях. Президент міністрів др. Кербер забрав голос і заявив, що патентом цісарским скликаю парламент на нову сесию, та що цісар іменував президентом найстаршого віком посла з Кракова др. Фердинанда Вайгеля.

Там на сухім місці розложив я против сонця свої новелі, замкнув фіртку огорода, і безпечний, що ніхто не зайде, пішов у хату.

За годину вийшов я подивити ся. Справді нікого з людей не зацікавили мої книжки, але пять собак старої панни, що жила в тім самім домі, де я, мали з моїх новелей велику потіху. Кризь птахети залізли в город і гарцювали собі по моїх новелях, аж любо. Один пес держав том новель у зубах; другий, якийсь штуркар, обернувшись до гори ногами підкидав книжку у повітря, третій і четвертий дерли ся о мої новелі, розуміє ся, зубами, а пятій грів ся на книжках до сонця.

Ах! собаки прокляті! Чи то я для вас написав «Мою милу»? Підходжу я вишком до них, а вони так тіпять ся моїми новелями, що аж мені волосє дуба стає! Як прискочу, як стану метати в собак моїми новелями, летить книжка за книжкою, як бомба, собаки скавудлять, кривають, ховають ся, але я не питаю: мечу і мечу, поки прогнав собак аж на улицю... Тоді аж утихомирив ся.

Так то собаки і тіпили ся моїми новелями і плакали з їх причини, а ні один з Русинів над мою літератською долею ані не скрикнув ся... Нехай їх Бог милує, коли у них таке тверде серце.

1895.

Зараз таки підніє ся гамір і крик на ческих лавках; особливо чеські соціялісти Кльофач і Фреель кричали: Проч з Кербером! Ганьба Вайгелю! І серед сего шуму вступив старенький Вайгель на президіяльну трибуну та привитав палату, звертаючи ся до неї з просьбою, щоби его, як президента з віку і новика в своїм уряді, підширала та узичила своїх зглядів, аби вкінці палата могла відпомісти загальному бажаню населеня і створити охочий і спосібний до праці парламент (Кльофач: Нікож, не допустимо до сего!) Від нової палати надіємо ся багато змін на ліпше. Від чотирох літ ми вже не ухвалювали бюджету і занедбали багато інших справ, а повинні брати примір з нашого Найяснійшого Монарха, який безнастанно трудить ся для добра своїх народів. Тут підніє президент оклик в честь цісаря, який палата повторяла тричі одушевлено.

Відтак президент Вайгель згадав про смерть англійської королевої Вікторії. Тут знов піднесли ся оклики з німецьких лав: Най живуть Бери! Проч з пужденними Англіїцями! — так, що президент мусів на добру хвилю перервати свою бесіду. Коли утишило ся, бесідник підніє чесноти помершої королевої і конституційний характер єї правління та заявив, що звелить запроколувати факт, що палата через повстанє віддала почесьт єї памяти, та вкінці попросив о уповажненє вислати кондоленційну телеграму іменем палати на руки президента англійської палати громад.

Коли президент закінчив свою промову, став кричати чеський соціяліст Кльофач: Чому не говориш по польски або по чеськи? Серед сего гамору президент приступив до відбираня посольської присяги, яку кождий з викликаних послів складав в рідній мові, словом: обітую, przyzekam, slibuje, prometto, oblubit і т. д. Відтак президент оповістив, що торжественне отворене палати наступить в понеділок дня 4. с. м. о год. 12. в полудне в цісарским дворі самим монархом. По залагодженю ще деяких формальностей президент замкнув засіданє, назначаючи слідуєче на вторник о год. 11. перед полуднем.

НОВИНИ.

— Календар. В суботу: гр.-кат. Евтимія, Евсевія; рим.-кат. Марії Громищної. — В неділю: гр.-кат. Максима; рим.-кат. Івана.

— Галицка опозиція. Нинішній Kurjer Lwowski в передній статі «Zgoda z Rusinami» пише: «В дни 27. січня с. р. зайшов дуже важний факт в політичній житю нашого краю. Польский «Союз людових сторонництв» зближав ся до сторонництва руских народовців, зачеркуючи деякі спільні цілі і спільні способи борби на парламентарній арені... Маємо те глибоке переконанє, що ми віділили в ядро, стремлячи через люд до згоди Поляків з Русинами і що не даром обділили ся сердечним утиском руки з братьми Русинами... Людове сторонництво завжди стояло на становиску рівноправности, а злучивши ся з християнсько-людовим сторонництвом, у спільній відозві означило жаданє всесторонної і беззглядної рівноправности з руским народом. Згідне, тактовне, повне впрозуміння діланє парламентарного клубу «союза людових сторонництв» з клубом руских народовців, повинно бути вступом до сеї широкої акції, яку ми нашіковали повисше, а хто з демократичних послів годить ся з нашим пляном діланя, певно приложить руку до праці».

Нинішнє Slowo Polskie доносить телеграфічно з Відая: «Під проводом Романчука відбула ся тут вчера пополудни нарада опозиційних руских послів з Галичини і Буковини. В нарадах взяль участь окрім Романчука послы др. Король, Яворский, Микола Василько і Пігуляк. Нареди, на яких був присутним також і кс. Стояловский, тревали звиш годину. На сїм засіданю стверджено, що злука з людовцями в один клуб не може прийти до здійсненя і ухвалено утворити окремі клуб опозиційних Русинів». Отже хотяй не буде спільної вивіски, то все таки наші опозиційнєсти примістять ся в сутеревах польської опозиції.

— Іменованя зелізничних урядників в станиславській дирекції. Між иньшими авансували: В ІХ класі на платню 2.400 К. Тарновецкий Корнело; в VIII кл. на платню 3.000 К. Комаринський Теодор в Ходорові; в ІХ кл. на платню 2.400 К. Кузьмінський Лев Евген; в X кл. на платню 1.800 К. Жуковский Олександр в Станиславові, Хомінський Іван в Станиславові і Лукашевич Дмитро в Рогатині. Асистентом з платною 1.400 К. іменований Сенкевич Володимир в Чорткові.

— Зі Снятина. Заходом читальні «Просвіти»

відбуде ся в неділю 3. лютого в сали «Сокола» аматорське представлення. Відиграє ся «Наталку Полтавську» народну оперету в 3 діях Ів. Котляревського, музика Мик. Лисенка. Ціни місць: першорядне крісло 2 К; другорядне крісло 1 1/2 К; партер 80 сот.; галерія 40 сот.; для членів хору товариства: партер 40 сот., галерія 20 сот. Початок точно о 7. год. вечером. Білети дістати можна до 12. год. в полудне в «Народній Торговлі», а вечером від год. 5 1/2 при касі.

— **Вісти з Америки.** В Jersey City, N. I. відбув ся вечором, на якого програму зложили ся співви, деклямації і промови. Місцевий хор під управою А. Зволинського відспівав удачно «Кліти мої весняні», «Прійдіте» (псалом Д. Боршняцького) і кілька інших хороших пісень. Деклямовано: «По хрестинах», «Хто рано встає», «Чигирин», «Кавказ» і «Каменярі».

Русини в Ledue, Alta (Канада) близько Едмонтон будують церков 24x38 стіп велику, яка буде коштувати 1.200 доларів.

За америк. «Свободою».

— **Ухвали львівської ради міської.** На вчорашнім засіданню ради міської ухвалено, улицу Театральну назвати на завісді улицею Володимира Дідушицького. При нарадах над заведенем рухомої кухні у Львові п. Губринович поставив внесенє, щоби над сею справою перейти до дневного порядку. Внесенє его ухвалено і тим самим убито в першій почині так важну інституцію для бідного населеня, якою безперечно є «рухома кухня».

— **Інтернат для послів.** Як звісно, послы до ради державної в Німеччині не поберають ніяких дивт, тому лише багатіші з них постійно перебувають в Берліні; бідніші послы приїзять лише на дуже важкі справи в парламенті. Проф. Ціглер з Єни проєктє побудувати в державних фондів в Берліні дім, в яким було би до 100 двокімнатних помешкань; крім того в тім домі містила би ся спільна їдальня і бібліотека. Сей дім мав би бути інтернатом для бідніших послів, де би они могли мати квартиру даром, лише за харч платили би певну квоту.

— **Дитиняча шутка.** Оноді в одній з варшавських реставрацій приключило ся ось що: Перед 9. год. вечером почали сходити ся до реставрації самі горбаті гості. Котрий прийшов, сїдав окремо при столику і дожидав когось. Так призбирало ся до 30 горбатих. Властитель здивований таким числом самих горбатих людей, спснитав одного з них, чи они думають робити ту які збори. На се запитаний витягнув лист, яким запрошено его на 9. год. в сій реставрації на якоесь важне діло. Показало ся, що хтось зашуткував собі і запросив на одну пору і в одно місце всіх горбатих з цілої Варшави.

— **Глиняний заяць.** Як великий поступ зробило ошуканство в ХХ. віці, наведемо отсей доказ: Оноді на торжі в Кракові якась пані купила застріленого заяця у одного селчнина. Коли в дома розбрано заяця, показало ся, що крім шкіри і костей не було в тім ніяких органічних частий. Вся проче становила глина, якою селянин випхав заяця, аби «мав вагу».

— **Зелізня будучности.** Берлінські техніки думають над винайденем нового средства комунікаційного. На разі відбувають ся проби електричної зелізняці, яка лучила би більші міста Німеччини, та могла переїздити 200—300 км. на годину.

— **Бальон з кермою.** Гр. Цепелінови повело ся лише вчасі осягнути замірену ціль т. є кермувати бальоном у воздуху після впадоби. Стремління до здійсненя ідеалу літання по воздуху в жаданім напрямі не уступило з голови, що і доси займали ся розвязкою сего питання. Російські дивники доносять, що якийсь др. Данилевський винайшов вже спосіб свобідного кермованя бальоном і незабаром оголосить перший влет воздуху велията. Бальон має летіти против вітру з жаданою скоростию. Час і місце кінця подорожи будуть означені як найточніше.

— **З Хойниць.** Смерть Вінтера остала доси непоясненою. Кримінальний комісар, Крахт, який переводив слідство, виїхав до Берліна. В Гамерштині коло Хойниць відбули ся збори антисемітів, на яких порішено, що ніхто інший не міг убити Вінтера, лише одні жида. День 11. марта, яко день смерти Вінтера, будуть антисеміти в Хойницях і в околиці обходити торжественно.

— **Спіймав лиса.** Мер міста Аркахон у Франції замітив, що в его бюрі що ночі хтось чужий господарить. Щоби спіймати пташка, мер наставив в дверех зелізну ланку. Яке-ж було его здивованє другого дня рано, коли в зелізі найшов начальника місцевої поліції.

— **Жіночий університет в Японії.** Богата японська родина Мічі жертвувала простору площу під будову жіночого університету в Токію. Три тисячі Японці пожертвували на сю ціль пів мільона франків. Надіють ся, що на університет впише ся значне число жінощя.

— **Війни і воєнні виправи Англії** за панованя королевої Вікторії: 1839. р. виправа проти Ашантів. — 1840—42. р. т. зв. війна о опію з Ки-

таєм, в якій Англія набула Гонконг. — 1842. р. карна виправа против Афганів, які вирізали в цень відділ Англичан. — 1849. р. війна в Індії і конець повстаня в Пенджабі. — 1854—55. р. війна кримська проти Росії. — 1856. р. бомбардованє Кантону в Китаю в наслідок обиди англійського прапора. — 1856. р. війна з Персією о Герат. — 1857. р. повстанє в Індиях східних. Індії переходять під власть англійської держави з рук східно-індійської компанії. — 1857—58. р. війна з Китаєм, ведена разом з Францією. Китай оттирає порти для Европейців. — 1860. р. занятє Пекіну, повеже Китай не додержав условин мира. — 1861. р. виправа до Мексика разом з Францією і Іспанією. — 1868. р. придуманє повстаня на Ямаїці. — 1873. р. війна з Ашантами. Вольселей займає їх столицю. — 1879. р. війна з Зулюсами і виправа против Афганів. В обох случаях побідила Англія. — 1881. р. повстанє Боєрів. Побідили Боєри. — 1882. р. Бомбардованє Александрії. Окупація Єгипта. — 1884. р. виправа до Судану; щоби увільнити Гордона, замкненого в Хартумі. — 1885. р. Англія здобуває Бірму. — 1895. р. край Ашантів переходить кровавою дорогою під панованє Англії. — 1896—97. р. виправа Кітшенера до Судану. — 1898. р. дві побіды над Мадистами. — 1899—1901. р. війна в полудневій Африці з Боєрами. — 1900. р. виправа до Китаю і придуманє повстаня в краю Ашантів. — Разом 26 воєн і воєнних виправ.

— **Ц. и. Диренция зелізняць державних оповіщує:**

Розширенє обсягу діланя стації Шенвер на зелізняці льокальної Марієнбад-Карльсбад. Уряджену до тепер тільки для руху особового і пакункового стацію Шенвер на зелізняці льокальної Марієнбад-Карльсбад, отворено дня 1. сїчня 1901 також для посилок товарових, призначених для управи будови зелізняці Ельбоген-Шенвер.

— **Дрібні вісти.** Лат. еписк. тарнівским має бути заіменованій кс. Лев Валентя, крилошанин львівської лат. кашітули і б. проф. львівського університета. — Міска рада в Бродах ухвалила завести в місті газове освітленє. — Вже виготовано акт обжалованя проти Кеєдзьора, Сікори, Стілівського і Чижика, які напали були перед кількома місяцями на п. Геца в Окоцімі в цілі рабунку. Розправа відбуде ся в Кракові дня 27. лютого с. р. — Населенє Кракова виносить тепер 84.862 душ (о 15.732 більше як в 1890 р.). В 1787 р. числив Краків 9.449 душ населеня. — Лев гр. Толетой, як доносять московські дивники, занедужав поважно. — Соціалістичного посла Ройдані заштитетував в Сан Северо якийсь робітник з причини незгодни в таборі італійських соціалістів. — За хлоский страйк в Бабинцах засуджено на розправі в Тернопілі обвинених 6 мужиків за злочин публичного насилля в §. 986. — лучно ва 254 дні, або 8 місяців і 14 днів. — Супруги От у Відни, які убили і потім спалили свого 5-літнього сина, засуджені: отець на кару смерти, а мати на 12 літ тяжкої вязниці. — В селі Новосілки коло Рудок згоріло дня 26. с. м. десять загород селянських; при тім згоріли одна корова і ялівка, багато дробу і кільканадцять кіл збіжа й сїна. Огонь займив ся через неосторожність дїтваци, що бавив ся сранками.

— **Гумористичний кутик.**
Між приятельками.
— Чому ти зірвала з своїм нареченим?
— Бо мої приятельки надто сердечно бажали мені щастя до сего подружя.
Незавинена ексзекуція.
— Чи ви пишете поезії, пане доктор?
— Писав за молодних літ, але тепер вже повісив музу на кілок...

Посмертна [†] оповістка.

— **Ієроним Кордасевич,** управитель фабрики дахівок у Львові, упокоїв ся дня 30. сїчня с. р. в 54. році житя. В. с. п.!

Телеграми.

Відень, 1. лютого. В палаті панів президент міністрів др. Кербер представив іменованого цісарем президента ки. Віндінґґера і виголосив коротку промову, яку закінчив окликом в честь цісаря. Палата повторила сей оклик з одушевленем, відтак почтила память англійської королевої і по виборі комісії замкнено засіданє.

Відень, 1. лютого. Давнє католицко-людове німецьке сторонацтво і центрум злили ся в «Центральний клуб», вибрали презесом др. Катрайна, а віцепрезесами Трайнфельса і др. Фукса та оголосили маніфест, якого основою є католицко-династичний австрійський патріотизм.

Відень, 1. лютого. Alldeutsche Vereinigung (німецькі радикали) не возьме участі в понеділковім торжественнім отвореню державної ради, на яким цісар виголосить престольну бесїду.

Льондон, 1. лютого. До Daily Mail доносять, що вступленє Девета до Каплярндії може вплинути дуже некорисно на вислід полуднево-африканської війни. Девета поважають високо в Каплярндії, дивлять ся на него як на другого Наполеона і готові прилучити ся до него.

Капштат, 1. лютого. Відділ Боєрів, який знищив заводи в Кляйнфонтен і Бракнан, напав знов на копальні в Ванрип і Модерфонтен. Побоюють ся, що шкоди, виряджені там, досягнуть величезних сум.

Нова доба розвою.

(Конець).

Дальше уможливили повстанє «Дністра» своїми удїлами: о. Йосиф Брилинський, Жовтанці — 100 зр.; о. Емил Чичилович, Войткове — 100 зр.; Ант. Серафим, Калущ — 100 зр.; др. Філарет Сембратович, Монастирська — 100 зр.; Юлія Нападєвич, Тернопіль — 100.; Константин Старосольский, Станиславів — 100 зр.; о. Єроним Моравский, Криве н. Сяном — 100 зр.; о. Петро Билинський, Зарваниця — 100 зр.; о. Ілля Олексин, Добра — 100 зр.; др. Мелітон Бучинський, Станиславів — 100 зр.; Володимир Гузар, Потік зол. — 100 зр.; о. Йосиф Іворський, Путятинці — 100 зр.; о. Тит Заячківський, Галич — 100 зр.; Мих. Маритчак, Яворів — 100 зр.; Микола Леваковський, Тарнів — 100 зр.; о. Максим Зятюк, Мирише — 100 зр.; Симеон Гвіцький, Усте еп. — 100 зр.; Юліян Зельський, Усте еп. — 100 зр.; Іван Костюк, Усте еп. — 100 зр.; Михайл Костюк, Усте еп. — 100 зр.; о. Йосиф Шехович, Клоковичі — 100 зр.; Ольга Левицка, Боднарів — 100 зр.; Іван Матковський, Перемишль — 100 зр.; Мих. Кульчицкий, Богородчани — 100 зр.; др. Евг. Зубрицкий, Львів — 100 зр.; о. др. Омелян Огововский, Львів — 100 зр.; о. Венедикт Литинський, Перемишль — 100 зр.; Ксавера Асланович, Самбір — 100 зр.; о. Ів. Залуцкий, Теревовля — 300 зр.; Спирідон Івановський, Самбір — 500 зр.; др. Йосиф Комарницький, Львів — 100 зр.; Каролина Красінська, Львів — 200 зр.; др. Єрон. Малишевський, Кульпарків — 100 зр.; Василь Дроздовський, Борщів — 100 зр.; Марія Рудницька, Висоцьке — 100 зр.; о. Мих. Гулла, Борщів — 100 зр.; Ів. Самиця, Денисів — 100 зр.; Яків Юшкевич, Тернопіль — 100 зр.; Мих. Галас, Кульчики — 100 зр.; о. Йосиф Шуховський, Братківці — 300 зр.; Андрій Цурковский, Травник — 100 зр.; Іван Лешкович Бачинський, Львів — 600 зр.; о. Евг. Дудкевич, Рудно — 300 зр.; о. Ізидор Глиньський, Буцнів — 100 зр.; др. Йосиф Олесків, Львів — 100 зр.; о. Теофіл Глиньський, Городище — 100 зр.; о. Емил. Застирець, Мозолівка — 100 зр.; о. Мих. Мих. Борискевич, Зарваниця — 100 зр.; др. Гіларий Бачинський, Стрий — 100 зр.; о. Омелян Чайковский, Глубічок вел. — 200 зр.; Володомір Чубатий, Тернопіль — 100 зр.; о. Андрей Білецкий, Львів — 100 зр.; о. Лев Туркевич, Львів — 100 зр.; др. Александр Цюк, Самбір — 100 зр.; Брацтво церк., Грибів — 100 зр.; о. Йоан Лушпинський, Трибухівці — 100 зр.; Володомір Лушпинський, Косів — 1000 зр.; Іван Мелешкевич, Косів — 100 зр.; Ставропигійський Інститут, Львів — 200 зр.; Ом. Партицкий, Львів — 100 зр.; Василь Потеляцкий, Львів — 100 зр.; др. Кость Лучаківський, Львів — 100 зр.; О. Емил. Билинський, Львів — 100 зр.; Софрон Недільський, Коломия — 100 зр.; о. Ів. Гаванський, Висипівці — 100 зр.; Анна Сатурська, Тернопіль — 100 зр.; о. Алекс. Лукасевич, Бичківці — 100 зр.; о. Лев Готеровский, Львів — 100 зр.; Руска Бесіда, Львів — 200 зр.; Кость Телішевський, Бучач — 100 зр.; о. Лев Левицкий, Кляжівське — 100 зр.; Тов. ремісників «Зоря», Львів — 100 зр.; Юлія Негребєцка, Залісе — 600 зр.; Брацтво церк. св. Юра, Яворів — 100 зр.; др. Атаназий Свистун, Тернопіль — 100 зр.; др. Гавриіл Крижановский, Львів — 100 зр.; «Народна Торговля», Львів — 200 зр.; др. Кость Левицкий, Львів — 100 зр.; Кирило Кахникевич, Львів — 100 зр.; др. Дамян Савчак, Львів — 100 зр.; Йо-

спф Сельський, Кукавиця вижна — 100 зр.; ВПреоєвященний др. Юліян Пелеш, Перемишль 100 зр.; о. Вол. Брильський, Гряде — 100 зр.; Йосиф Хлопецький, Львів — 100 зр.; о. Омелян Дудрович, Таврів — 100 зр.; др. Лев Воввудка, Кідмань — 100 зр.; о. Петро Левницький, Яворів — 100 зр.; Аврелія Швайдер, Глубічок вел. — 100 зр.; Петро Огоновський, Львів — 100 зр.; Волод. Грабовенський, Болехів — 100 зр.; о. Григорій Рибчак, Домажир — 100 зр.; о. Іван Ткачунік, Станіславів — 100 зр.; Тов. Просвіта, Львів — 100 зр.; Юлія Поховська, Несторівці — 100 зр.; Василь Кутний, Ятвяги — 100 зр.; Ігнатій Крижановський, Могильниця — 100 зр.; Данило Щирба, Яворів — 100 зр.; о. Ів. Жарський, Глудно — 100 зр.; о. Яків Косоноцький, Подільці — 100 зр.; о. Йосиф Перешкевич, Воробіївка — 100 зр.; о. Іван Стрийський, Перемишль — 100 зр.; др. Константин Шпрінгер, Перемишль — 100 зр.; Теофіл Барановський, Львів — 100 зр.; Читальня, Струсів — 100 зр.; о. Йосиф Яус, Стенятин — 100 зр.; Йосиф Гавічак, Львів — 100 зр.; др. Ем. Савицький, Львів — 100 зр.; Антоніна Козловська, Стрільче — 100 зр.; о. Фил. Подольський, Лазин — 100 зр.; о. Кирило Гаморак, Стецева — 100 зр.; о. Теофіл Скобельський, Жуків — 100 зр.; Рафаїл Стеблецький, Львів — 100 зр.; о. Іван Барвінський, Постолівка — 100 зр.; о. Ів. Степанів, Вишнівчик — 100 зр.; Володимир Шухевич, Львів — 100 зр.; о. Вол. Кисілевський, Гринівці 100 зр.; Йосиф Гурік, Угринів гор. — 100 зр.; о. Ів. Волянський, Острівчик — 200 зр.; Николай Дрогомирський, Кимполонг (Буковина) — 100 зр.; Николай Драган, Чернівці — 100 зр.; Іван Белей, Львів — 100 зр.; о. Антін Захаревич, Вишатиці — 100 зр.; Павло Ільницький, Коломия — 100 зр.; Гринь Онискевич, Угнів — 100 зр.; Йосиф Ярембецький, Прага — 200 зр.; Іван Левинський, Львів — 100 зр.; Іван Терешкевич, Любиче — 100 зр.

Як видно з сего виказу, нема ту жадних назвиск чужих і нині може загал осудити безпідставність сплетень, які ширили наші вороги, будьто «Дністер» засновано чужими капіталами, або затягнем позички в чужих інституціях, бо виказ повисний доказує, що фонд основний зложили самі свої люде і не було між ними ані одної чужої корпорациї.

Сей виказ доказує також, що ми можемо доконати великих діл власними силами, если тільки будемо мали довіре до власних сил і людий і напружимо солідарно наші сили до праці на поли економічній.

Нині розпочавши уділюване зворотів, вступив «Дністер» в нову епоху свого розвитку, нині

не може бути для жадного Русина, до котрої небудь політичної партії належить, жадного оправданя, если би він еще тинив ся з обезпеченем своїм по чужих Товариствах, а сторони від свого.

Взиваємо проте весь руский загал а передовсім Коміт. парох., щоби в протягу сего року веі обезпечили ся в «Дністрі», і по році постаємо ся зробити обрахунок, для памяти в історії нашого економічного відродження, котрі Комітети еще не подадуть обезпечень до «Дністра», щоби наряд руский знав, де ще находять ся одиниці, котрі ломлять солідарність народну.

Дай Боже, щоби ми по році золотими буквами записати могли, що веі Комітети і громади згорнули ся до «Дністра». Белиж в якій місцевости противить ся патрон або заряд дїбр обезпеченю церкви і приходства в «Дністрі» і обезпечить свою $\frac{1}{6}$ часть в иньшій Тов. то Комітетови вільно і обовязком є обезпечити $\frac{5}{6}$ частий в «Дністрі».

Зі справозданем Товариства взаїмн. обез. «Дністер» оголосили ми були біяне Тов. взаїм. кредиту «Дністер» за р. 1900.

Тов. тоє розвиває ся не менше гарно як і Тов. обезпечень: В р. 1900. прибуло 328 членів з 359 удїлами і з кінцем року було 1857 членів з 193 декларованими удїлами в сумі 96.550 кор., на котру вилачено 73.087 кор. Позичок удїлено в 1900 р. 492 в сумі 302.774 кор., було з початком року на позичках 651.557 кор., сплачено в протягу року 190.595 остало з кінцем року на позичках 763.737 кор.

В р. 1900 вложено від 277 нових і 863 давнїйших вкладників 405.157 кор., з початком року було вложених 680.129 кор., виплачено в протягу року 799 вкладникам 278.483 кор. остає з кінцем року 970 вкладників з сумою вкладок 806.803 кор. Если би судити розвій Тов., довіре до него і сго величиму по вкладках щадничих, то можемо бути горді на «Дністер», котрий під зглядом суми вкладок занимає пяте місце в Галичині, бо лише 4 Тов. задаткові в краю сперті на зак. з 1873 р. перевисають «Дністер» щодо суми вкладок, мимо того, що «Дністер» опроцентує свої вкладки найнижше (4%) а чинить се тому, щоби ми своїм членам давали позички на малий процент т. е. $5\frac{1}{2}\%$ і 1% додатку на кошти адміністрації; додаток сей 1% мусить Тов. побирати, бо маючи до діла з членами позамісцевими і полагоджуючи веі справи в дорожї кореспонденції, мусить удержувати численнїй персонал і повосити більші видатки на канцелярню.

Помимо, що вже значні суми ульковані в «Дністрі» і також в иньших Тов. руских, то прецінь вже далеко більші суми руских капіталів лежать в чужих інституціях! Се тим дивнїйше, бо власні Тов. рускі так львівські як провінціональні можуть заспокоїти під тим зглядом потреби руских вкладників. Тих Товариств маласьмо вже в минушій році 18, они веі з'єдинені в кравім Союзі кредит. і під сго стояли контролею, — а кромі того своїм дотеперїшнім розвоєм і солідною господаркою дають повну гваранцію за льковані капітали, — там отже повинні ми підперти сї змаганя провінціональних Товариств, щоби приспішити їх розвій і довести чим скорше до цвітучого стану.

Власне на поданих висше цифрах і датах з розвоєм «Дністра» маємо наглядний примір, що у нас є сила є гроші, є люде, що потрафлять повести діло — а тільки треба більшого заїнтересованя зі сторони веі сусїльности, треба щоби наряд кожду нову таку гадку підпер морально і материяльно, треба солідарної праці веіх добромислячих людей і цілого народу.

Власне в послїднім році повстали дальше нові Тов. економічні: «Народна гостинниця», «Труд», «Спілка видавничя» і т. д., а також удачні проби засновуваня народних домів яко товариств опертих на удїлах; дуже важні також для нашого народу суть товариства: «Народна Торговля», «Защита землі» і «Ризниця», котрі великі задачі сповняють з користю для добра народного; — тож тепер повнен руский наряд напружити веі сили, щоби спільно з працею для відродження політичного прийшло і відроджене економічне, щоби утворити як найбільше число економічних інституцій яко розсадників нашого економічного відродження.

Сила наша лежить в нас самих, власними своїми силами можемо доконати великих діл не шукаючи ні відки підпори, лише прокинємо ся з байдужности, будьмо солідарні як иньші народи — а тоді жадна сила не зломить руского народу.

Е. ЗБІТЕКА
в Neustift коло Оломунца.
Впріб мозаїки в школі, св. Гроби, олтар Божого Тїла і гроби в Лурд відзначив Папа Лев XIII.
Признана католицко-богословскої академії в Петербурзі, німецької мїєні в Царгороді.
Ілюстровані цїнишки franco.
Доставка під гваранцією.

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1-го мая 1900.

(Приїзд і відїзд подаєий після часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова	Поїзд		зі Львова	
носп.	особ.		носп.	особ.		
приходять о годині			відходять о годині			
6:10	з Кракова, Берлина, Варшави, Відня	до Львова	6:25	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава	зі Львова	
6:20	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Станіславава		6:30	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний		
6:46	з Брухович, щод. від 13. мая до 16. вер. вк.		6:43	до Станіславава, Підвисокого, Потутор		
7:45	з Янова		8:30	до Кракова (Відня, Варшави), Стружа		
7:40	з Тернополя, Бродів на дв. Підзамче		2:55	8:40		до Сколього, до Лавочного (1. лп. до 15. вер.)
8:00	на дв. головний		9:00	до Янова		
8:05	з Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия		9:15	до Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Під.		
8:15	з Сокаля, Рави рускої		9:42	до Чернівців, Станіславава		
8:50	з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.		9:55	до Сокаля, Белзля, Рави рускої і Любачова		
11:45	з Янова		10:20	до Янова від 1. мая до 15. вересня в неділі і сьвита		
11:55	зі Станіславава (Кересмезе, Потутор)		1:25	до Брухович від 13. мая до 15. вересня в неділі і сьвита		
12:55	з Янова		2:15	до Стрия, Сколього від 1. мая до 30. вер.		
1:15	зі Сколього, Стрия, а з Лавочного від 1. черв. до 15. вер.		3:05	до Янова щоденно від 13. мая до 16. вер.		
3:14	з Брухович (13. мая до 16. вер. в нед. і сьв.)		3:15	до Брухович щод. від 1. мая до 16. вер.		
2:20	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Під.		3:26	до Рашена, Хирова, Любачова		
2:35	на дв. голов.	3:30				
5:45	з Кракова	Ніч				
1:45	з Чернівців, Іцкан	6:10	до Станіславава			
6:00	з Сокаля, Белзля і Любачова	6:13	до Янова від 1. мая до 15. вер. т. в дні б. а від 16. вер. до 30. марта 1901 щоденно			
Ніч		12:40	до Кракова (Відня, Берлина, Варшави)			
7:24	з Брухович (13. мая до 16. вер. в нед. і сьв.)	6:50	до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша			
8:28	з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)	7:10	до Тернополя дворець головний			
8:50	з Брухович від 13. мая до 16. вересня щод.	7:33	дворець Підзамче			
9:23	з Янова щоденно від 1. мая до 15. вер.	7:25	до Сокаля і Рави рускої			
8:40	9:45	7:48	до Брухович (13. мая до 16. в. в нед. і сьв.)			
2:31	з Кракова (Відня, Берлина), Ясла, Розвадова	9:12	до Янова від 1. мая до 15. вересня			
12:20	з Чернівців, Букарешту, Гусятина, Потутор	10:40	до Чернівців і Іцкан			
10:00	з Лавочного (Пешту) Хирова	10:50	до Кракова, Відня, Варшави			
10:15	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Під.	11:00	до Підволочиск, Бродів дв. голов. і			
10:30	на дв. голов.	11:25	дв. Підза			
12:05	зі Стрия, зі Сколього від 1. мая до 30. вер.	4:15	до Кракова, Відня, Берлина, Самбор			
3:12	з Підволочиск на дворець Підзамче	4:45	до Брухович від 13. мая до 17. вер. щод.			
3:35	на дворець головний					

ЗАМІТКА: Пору нічна числять ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейский рівнить ся від часу львівского о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мин. часу львівского. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць держ. (Львів, ул. Крса Іцких ч. 5) удїляє пояснень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розкладі їзд.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

принимая вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, принимая до перехованя папери вартїстні і дав на них завдатки.

Крім того впроваджено подобно як в інституціях заграничних т. зв.

Депозити сховкові (Safe Deposits)

За оплатою 25 до 35 кр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим зглядом поробив Банк гіпотечний як найдодігнїйши зариджеля. Принеси дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовий.